

Dr. Buzogány Dezső egyetemi tanár köszöntése

*Nagytiszteletű Professzor úr,
kedves Dezső,*

a címzetes tanárok között én vagyok a legidősebb. Rég volt, amikor sokáig én voltam a legfiatalabb. Most már ez egészen másként van, s épp ezért nekem jutott az a megtiszteltetés, hogy 60. születésnapod alkalmából köszöntselek Téged, mint aki korban közvetlenül utánam következél.

A személyiséglélektannal foglalkozók azt mondják, hogy a 60 év az idős kor kezdete. Erről mondja a Prédikátor elég pesszimistán azt, hogy egy olyan időszaknak a kezdete, amikor a halmocskáktól is fél az ember, mert a sáska nehezen vonszolja magát, a mandulafa megvirágozik, és kipattan a kapor. Vajon így igaz ez?!

A Tóra írója egészen másként látja ezt az eléggé bonyolult teológiai és filozófiai kérdést, amikor azt mondja, hogy az ember életkora 120 esztendő. A 60 ilyenképp ennek csak a fele. Akkor tehát, amikor az ember elérkezik ehhez a korhoz, csak egy félidőnek van vége, és kezdődik a második félidő, új félidő. Ha focistaként gondolkozom, akkor ez a kor egy olyan félidő kezdete, melyben még számos gólt lehet rúgni, a világbajnokságot is meg lehet nyerni, és újból és újból be lehet telni a játék minden örömeivel, izgalmaival és a verőfényes napok áldott ragyogásával.

Kedves Dezső, tehát az én megtisztelő feladatomban az, hogy Téged az első félidő végén és a második félidő kezdetén köszöntselek. Én diákkoromtól ismerlek téged, és nagyon örülök annak, hogy együtt kezdtünk el fiatalon tanárkodni, és most is együtt hatvankodhatunk, azaz tapossuk a hatvanat. A köszöntésmondással viszont gondjaim vannak két dolog miatt is. Az egyik az, hogy nem vagyok orációs tehetség, s így a köszöntőket, magát a köszöntést nem tudom eléggé cirkalmazni, s így nem tudok eljutni a pohárkoccintásig. A másik pedig az, hogy nálam mindig nehezen ment a dicsérés. E miatt sok panasz hangzott el felém saját gyermekeim részéről is. De akik panaszkodtak emiatt, egyet nem tudtak, hogy az én értékvilágomban és értékelésrendszeremben, és az én gondolkodásomban egy szidás felér három dicsérettel. Akik viszont erre ráéreztek az évtizedek során, hálásak voltak mindezért.

Ilyenképp téged sem köszöntelek, azaz nem dicsérlek meg, hisz nem is szorulsz rá. Köszöntőt nem, de születésnapod alkalmából köszönetet viszont szeretnék mondani neked az első félidő sok-sok sikeres együtt focizásáért.

- Először is köszönöm neked a barátságot és a Teológiai Intézetben töltött évek alatt a jó szomszédságot. Gyermekeink is együtt tudtak játszani, és egyesek barátokká is lettek az évek során. Jó volt tudni és érezni, hogy nem akárcsak lakik a szomszédban. Akkor, amikor mások hátra vertek, te mindig barátként, jó szomszédként álltál mellettem.

- Másodszor köszönöm neked, hogy segítő munkatárs voltál a zsoboki Bethesda gyermekotthon életében. Láttad és érezted az árvákért való küzdelmünket, és kérés nélkül segítőként léptél be a zsoboki parókiára. Mi azóta nyugdíjba jöttünk Zsobokról, gondolom, te sem vagy mindenhetes vendég ott, de az a kapcsolat, amit te építettél fel, az ma is él, és élteni az otthont, az ottlakó rászoruló gyermekeket.

- Harmadszor azért szeretnék neked köszönetet mondani, hogy akkor (1998-ban), amikor az akkori egyházi vezetőség az egyetem felé, új munkaterületre terelte az életünket, a figyelmünket és a bennünk lévő munkaerőt, akkor nem álltál félre, és millió ellenzés, intrika és övön aluli ütés ellenére te is jöttél, hogy mindazzal, amit tudásnak, elszántságnak felelősségvállalásnak hívunk, együtt építsünk az egyháznak új szellemi fellelővárat a tudományegyetem útvesztőiben. És ha az együtt álmodott és tervezett Apafi szakkollégiumból nem is lett semmi, de lettek az ideiglenes működési engedéllyel rendelkező szakokból akkreditált szakok, lettek új szakok, a Karnak lett új otthona, lett mesterképzés, és lett doktori iskola.

Mindezért a munkáért, kitartásért, tudományos tevékenységért, ügyszeretetért valóban köszönet illet téged, mint a Kar hatvankodó, azaz hatvanat taposó tanárát.

Negyedszer pedig azt a tudományos tevékenységet szeretném megköszönni Neked, amivel főleg a doktori iskolában lettél egyháztörténészképző iskolaalapítónak. Tudományos munkásságot, kutatói tevékenységedet, publikációidat most nem szükséges felsorolni. Ezek önmagukért beszélnek, nemzedékeket éltetnek, és rólad szóló disszertációkat hozznak ölükben. Viszont azt a példaértékű tudományos pontosságot és hűséget, amivel doktoranduszaidat, a magyar, a román és az angol anyanyelvűeket egyaránt irányítod, vezetted és tanácsolod, azt nem lehet elhallgatni. Köszönet érte, hogy mindezzel hírt szerzettél az óceánon is túl Karunk doktori iskolájának.

Kedves Dezső, vége tehát egy sok, sok góllal büszkélkedő félidőnek. Jelentsenek a születésnap ünnepségek tíz perc szünetet, pihenést és felüdülést a következő félidőre, ami Reád és reánk vár. Az új, a következő félidőre is adjon Neked Isten annyi erőt, kitartást, hűséget és tudományos megalósítást, mint amennyit az első félidőben láttunk és tapasztaltunk. Isten gazdag áldása kísérje életedet és tanári munkádat.

Ad multos annos!

Szeretettel

MOLNÁR János